

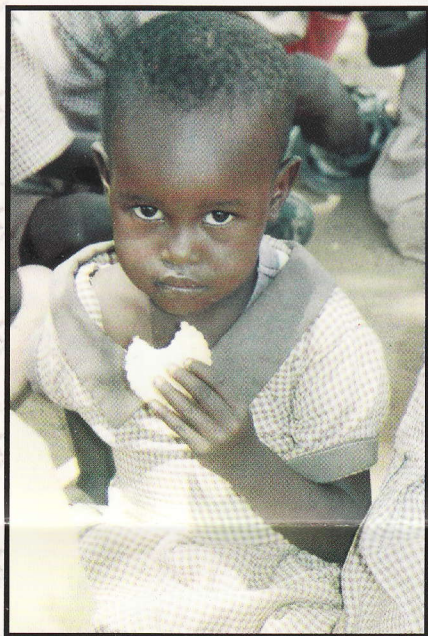
THE FAITH HOMES OF KENYA

Bäste Faith Homes Vän!

6/10, 2009.

Med det här brevet vill jag framföra mina och missionens varma välgångshälsningar till dig och samtidigt förmedla några glimtar av en verklighet så fjärran från den svenska. Vi mår alla väl i den stora Faith Homes familjen, dagligen och stundligen omgivna av lika många och nyanserade sysslor och uppdrag som färgtonerna i regnbågen. Skillnaden mellan idoghet och arbetsnarkomani kan stundom vara tunn som en sytråd.

Det nya Afrika liknar en gigantisk jätte, som sakta vaknar upp ur sin slummer och kommer på fötter. Kontinenten i stort och Kenya i synnerhet har många ansikten. Men kanske är inget mer typiskt och traumatiskt än stadsslummen. Hand i hand med folktillväxten, som är bland de högsta i världen på ca 3.5% och den vämjeliga naturförstörelsen, delvis som följd av nya massmedialt spridda kulturideal, strömmar människor till storstäder och större folkcentra. Detta sker i missriktad förväntan att få jobb och tjäna pengar. Folkförflyttningen och invandringen till geografiskt begränsade utrymmen sker långt snabbare än den ekonomiska utvecklingen. Och i släptåget följer att ett väldigt och växande proletariat av arbets- och bostadslösa människor har uppkommit.

En liten flicka från slum-dalen Mathare Valley, men nu jämte många andra i en av våra skolor där och i Faith Homes hägn.

+ + + + + + + + + + + + +

ga och stjäla ifrån efter en dag på shoppingrunda eller ett längre restaurangbesök. De är allmänt kända för att vara ömkansvärt lättglurade, blåögt enfaldiga och emotionellt lagda och mottagliga för snyfthistorier.

Det behövs inte många timmar i städernas centrala delar för att förstå problemets omfattning. Det är ett växande problem och ibland kan man tycka att det sprider sig som en löpeld.

I huvudstaden Nairobi har denna nya stadsbefolkning samlats i bl.a. den stora slumdalen Mathare Valley. Det var också här Faith Homes för drygt 37 år se'n såg dagens ljus, om än först likt en grådisig morgon. Men även i andra och mindre städer och samhällen har slummen gjort sitt intåg och intrång. Barn som förlorat sina föräldrar till tropiska sjukdomar, aids, trafikolyckor, överfall och mord sugts lätt upp i denna nedbrytande och patetiska livsmiljö där droger, våld, stöld och prostitution tillhör vardagen.

På morgnarna och förmiddagarna syns de inte till annat än som små bylten. Gärna längs husväggarna mitt i stan. Men också runt om varuhusen i hopp om att några smulor ska falla från den rike mannens överflöd eller matkassar. Det ser ut som små högar av filter, mattor eller pappkartonger. Men när en fot eller hand sticker fram förstår man att det rör sig om barn. Mammor med ett par tre småttingar skyler sig ofta med ett smutstrasigt skycke.

De börjar inte sin arbetsdag förrän vid lunchtid när de stressade stadsborna och varuhuskunderna inte orkar med att säga nej på vägen till sin egen middag. Då börjar tiggandet efter den första shillingen, ca 10 öre, som tillsammans med några fler shillingar ska räcka till något att äta, lite lim att sniffa och ett par marijuanacigaretter.

Turisterna börjar bli intressanta först på eftermiddagen och kvällen. Mzungu (Wazungu i flertal) som de vita kallas på Kiswahilispråket är tacksamma att tigg-

THE FAITH HOMES OF KENYA

Djupt rotat kulturmönster.

Bakom den fasad av smutsiga, såriga, svältande och övergivna barn som tigger för att få pengar till mat, döljer sig en djupt rotad gatukultur. Hit når varken Kenyas socialarbetare, biståndet från omvärlden inklusive Sveriges SIDA eller människorättsorganisationer. De ser det, men vänder sig av bekvämlighetsskäl eller dåligt samvete bort åt annat håll.

De flesta gatubarnen har flytt från misshandel i hemmet, ekonomisk misär med svält och sjukdom eller andra svåra omständigheter.

De flesta saknar såväl hem som föräldrar. Vissa är flyktingar och kommer från betydligt värre förhållanden.

Kenya är inte långt från inbördeskrigets Somali-en, svältens Etiopien (just nu sveper en svältvåg med människor och hundratals boskapsdjur döda i Kenya) eller folkmordets Rwanda.

Andra kommer från eftersatta och livshotande områden på Kenyas landsbygd.

Äldre och barn som drivits bort från sina hembyar och nu se'n de förlorat allt tvingas existera i flyktingläger.

Många har helt enkelt fötts in i denna kriminella bakgatuslum av

narkotika- och alkoholberoende tonårsmödrar och flerbarnsmammor - inte sällan med diagnosen hiv-positiv.

Vart tog missionen vägen? frågar du kanske och undrar rätteligen varför jag upptar så stor brevlåda åt gatubarnen och andra lidande små. Jo, jag har avsiktligt uppehållit mig lite extra kring detta kenyanska nationsförnedrande tillstånd - som ställer Kenya vid skampålen - eftersom landet gör anspråk på att vara ett kristet territorium befolkat av kristna invånare. Det är vår plikt och privilegium som kristna att axla ansvar och bära bördor. Vi bör vara Guds Ords aktiva görare, inte bara passiva hörare. Ett utslaget (ensamt) barn är ett hjälplöst, ruinerat och praktiskt taget dödadömt barn. Och just därför behöver det vår, din och min, hjälp!

Han har verkligen fått rätt, gamle aposteln Paulus, som liknade mänskligheten vid en enda kropp med olika lemmar "varandra till tjänst." Sanningen i budskapet blir också mer och mer uppenbar, "om en lem lider så lider de andra med den..." De profetiska orden syftar inte bara på "de kristnas inbördes umgängelse" utan tillämpas också på de röstlösa och hjälplösa i de undanskymda bakre raderna och de bortglömda långt bortom de egna välfärdsgränserna. Gudsfruktan i allmänhet och Mission i synnerhet tar sig uttryck i nästan-kärlek, dvs att bry sig om sin medmänniska. Den tanken och inställningen får tyngd och auktoritet av Jesus i det ofta citerade Bibelordet från Matt.25:31-39 om Domedagen och Himmelriket.

Den grandiosa domsscenen är helt fascinerande och betagande. Där konfronteras det himmelska och det jordiska, den Störste och den minste, gudomlig höghet och mänsklig förnedring. "Jag var hungrig, törstig, naken..." Bara somliga gav er (dessa minsta av mina bröder) mat, vatten och kläder. Jag känner er! Gå in i er Herres glädje.

THE FAITH HOMES OF KENYA

Den praktiska handlingens gudstjänst.

Och Jakob, Herrens bror, skriver i samma varma och barnvänliga anda i sitt brev (på fem kapitel, 108 verser och ett 50-tal imperativer) vars huvudtanke är praktisk gudsfruktan. Han säger så här, "Att söka upp och vårda sig om faderlösa och änkor i deras nöd.....det är en fromhet och gudstjänst som är ren och fläckfri inför vår Gud och fader." Jak.1:27.

Tänk att vår himmelske Herre är så jordnära och överraskande oandlig att Han kan säga att det vi gjort mot en av "dessa mina minsta bröder" det har ni gjort mot mig. Men också så himmelskt genialisk när Han med en enda jordnära testfråga som gudomlig tumregel prövar vår respons för den kärlek och omtanke Han förkunnade, praktiserade och förkroppsligade.

Han har onekligen rätt. Vårt förhållande till den minste röjer ofelaktigt väl vårt förhållande till den Störste. Det enda säkra tecknet på den allmänneliga kristna tron är och förblir kärleken och omvårdnaden mot den minste. Varje sann kristen vet det.

Någonstans finns någon som kan och vill hjälpa.

Min erfarenhet talar tydligt och klart om för mig att lösningen på en knivig situation ofta är så enkel som att få in den rätta personen i bilden. Gud har någon, någonstans, som kan hjälpa.

Missionens och Faith Homes nya lastbil - en Gudasänd gåva förmedlad av ett äkta par. På bilden är lastbilen i full aktion med transport av sand och vatten från närliggande floden Suam. Cement, virke och takplåt m.m. hämtas från staden Kitale. Vi har påbörjat ytterligare ett skolprojekt: en förskola med tre klassrum, kontor och förråd samt två inackorderingsbyggnader med sovsalar, toaletter och badrum för pojkar och flickor i anslutning till en redan befintlig och väl fungerande grundskola med fem klassrum och omkring 300 elever. Tre klassrum återstår att bygga. Här finns det utmaning och utrymme att "slanta av" en krona eller så. Platsen heter Kacheliba, ett växande samhälle med flera omkringliggande byar i West Pokot distriktet vid Uganda gränsen, nordvästra Kenya.

Området är fattigt, fientligt och fruktat, främst av andra folkstammar, men detta till trots rör jag mig fritt och obehindrat i regionen, som utgör ett av Faith Homes många arbetsfält. "Har någon bara den goda viljan, så är han välkommen med vad han har och bedöms inte efter vad han inte har," uppmanar oss Paulus i 2Kor.8:12.

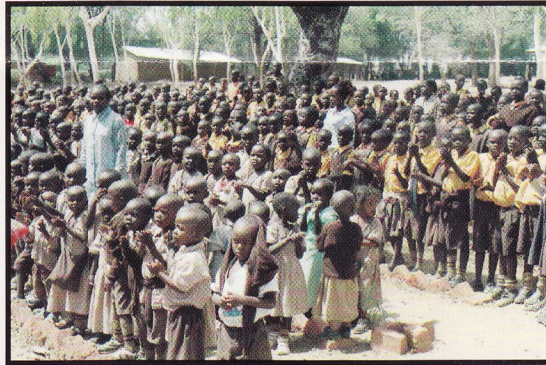
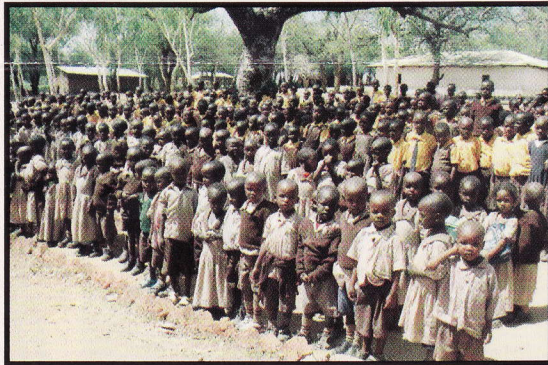

THE FAITH HOMES OF KENYA

Faith Homes många verksamhetsgrenar.

Vår mission har en mångfasetterad, allmän-nyttig och ändamålsenlig karaktär. Vi försöker hjälpa där hjälpen bäst behövs med siktet inställt på målet att den bästa hjälp är den som leder till självhjälp. Ända från början har också vårt arbete på ett målmedvetet sätt afrikaniserats eller kenyaniserats. Det har skett snabbare och mer konsekvent än inom andra missioner helt enkelt av den anledningen att vi inte haft någon svensk moderorganisation att luta oss mot.

Hela vår verksamhet från kyrkor och församlingar, barnhem och kliniker, förskolor, grundskolor, gymnasieskolor och yrkesskolor till bönor, majs och grönsaksodlingar m.m. leds av kenyaner både centralt och lokalt och är anpassad till kenyanska förhållanden.

Skolelever i Kacheliba i väntan på en ny förskola och tillbyggnad av grundskola.

Styrkan med Faith Homes - som jag ser det - är att vi hela tiden strävat efter att förankra varje församling, skola och annat projekt lokalt. Principen är självstyre och självfinansiering. Stödet från Sverige har varit och är oerhört välkommet och värdefullt, ja nödvändigt. Men vi i Faith Homes gör allt för att underlätta den ekonomiska bördan.

Mat till tusentals hungriga barn och tomma magar. Maten, särskilt majs och bönor, kräver stora summor och våra matförråd står tomma tills nästa skörd i november. Bilden ovan visar våra ihärdiga försök att klara matfrågan men de räcker på långt när inte till. T.v. majs och grönsaker och t.h. sukuma wiki (spenatlik) grönsak.

Håll missionsintresset brinnande!

Kontakt i Sverige:

Rolf Röst, 0515 - 50 50 2.

Lena Öström, 0761 - 34 95 03.

Ann-Sofie Olsson, 0455 - 51 44 3.

E-post: fridnils4686@yahoo.com

Hjärtlig hälsning, Din Vän

Frida Nilsson